

ша, слушал съм неговите стихотворения, хубав човек, хубав другар, но с него не съм имал никаква нелегална работа." Тогава забелязах една голяма мъка в очите му. После имаме още една очна ставка, обаче без да приказваме – само отдалече. Кольо беше в тежко състояние. Искаха да установят, че той е привлечен и участва във Военната комисия. Като видяха, че аз твърдя, че го познавам само като земляк, веднага ни разгониха, не ни дадоха да приказваме повече. После обаче, когато ни отведоха в затвора, там имаме възможност много да общуваме, много да приказваме. В затвора чанаме да се насрочи делото. Бяхме в съседни килии. Когато излизаме на двора заедно се разхождахме, когато ни пущаха в коридорите също, за обед, за вечеря, закуска, пак сме заедно и можем да приказваме по следствието. Заедно се приготвяхме как да се държим на процеса. Трябва да кажа, че тогава изпъкна изключителната честност на Вапцаров. Той изживяваше всичко с много голяма мъка, обаче с пълна готовност прие да поддържа позициите на Партията. Той прие с пълна готовност всички указания, които получихме от Партията, как да се организира процесът, какви позиции да се държат. И в самия процес той беше един от ония, които проведоха образцово линията на Партията. Аз съм разговарял с него. Той ми е казвал: "Ей, Иване, това ми е най-голямата мъка. Аз нямах опит..." Обаче аз знаех също, че когато по различни начини на него му се внушаваше от някои близки, аз не знаех кои точно, да се обърне към Двореца за известно облекчение на положението му – помилване, той и в най-малка степен не приемаше тези внушения. Това заявявам най-отговорно. Той ги отхвърляше по един категоричен начин. Даже му беше неприятно като му се говореше за това. От адвокатите обикновено му се говореше, че поради близостта, която е имало едно време между семейство Вапцарови и Двореца, има надежда, ако той се обърне към него, да му се облекчи положението, или най-малко, да не се стигне до крайна